

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Nadi Pínové a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Jany Tondrové ve věci

žalobkyně: **Ing. M. Č.**, nar. xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Markem Nemethem
se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Pražská teplárenská a.s.**, IČO: 45273600
sídlem Partyzánská 1/7, 170 00 Praha 7
zastoupenému advokátem Mgr. Jiřím Sixtou
se sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1

o ochranu proti diskriminaci,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. září 2021 č.
j. 26 C 25/2006-1043,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavé části výroku I. mění jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 150 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak, tj. ohledně částky 700 000 Kč se v této části výroku I. potvrzuje.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 8 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Marka Nemetha do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 náklady řízení ve výši 55 522,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 náklady řízení ve výši 55 522,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala po žalované odstranění následků diskriminačního jednání z důvodu pohlaví a porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení s účastníky pracovněprávního vztahu nahrazením projevem vůle žalovaného s uzavřením pracovní smlouvy se žalobkyní na druh práce finanční ředitel, dále se žalobkyně domáhala vyslovení toho, že je oprávněna na náklady žalovaného uveřejnit v deníku Mladá fronta Dnes v jeho čtvrtletním celostátním vydání v sešitu A v rozsahu placené inzerce o velikosti 1/8 strany omluvu a konečně se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení náhrady nemajetkové újmy v penězích ve výši 1 000 000 Kč. Žalobu odůvodnila tím, že nebyla přijata na funkci finančního ředitele žalovaného, přestože se zúčastnila výběrového řízení na tuto funkci a v něm uspěla a byla hodnocena jako vhodný kandidát na funkci finančního ředitele. Do dalšího kola výběrového řízení již nebyla žalobkyně přizvána pro diskriminaci z důvodu pohlaví, tohoto dalšího kola se účastnili jiní kandidáti na obsazované místo a podmínky výběrového řízení v tomto kole byly zmírněny. Na obsazovanou funkci byl následně vybrán jiný kandidát.
2. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že v průběhu výběrového řízení na post finančního ředitele žalovaného k žádné diskriminaci žalobkyně nedošlo.
3. Ve věci již několikrát rozhodovaly soudy všech stupňů. Rozsudkem ze dne 15. 12. 2017 č. j. 26 C 25/2006-684 soud prvního stupně zamítl žalobu, aby byly odstraněny následky diskriminace v pracovně právních vztazích nahrazením projevem vůle žalovaného uzavřením pracovní smlouvy se žalobkyní na druh práce finanční ředitel žalovaného, přiznal žalobkyni nárok na omluvu, zamítl žalobu o náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 000 000 Kč a rozhodl o nákladech řízení. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 10. 2018 č. j. 54 Co 286/2018-737 rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích o věci samé ohledně projevem vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní pracovní smlouvu a ohledně náhrady nemajetkové újmy potvrdil. Ve výroku o přiznání práva na omluvu nebyl prvostupňový rozsudek odvoláním dotčen a nabyl právní moci. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2020 č. j. 21 Cdo 2770/2019-795 odmítl dovolání žalobkyně proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze v části týkající se nahrazení projevem vůle žalovaného s uzavřením pracovní smlouvy, v části týkající se náhrady nemajetkové újmy v penězích (a ve výrocích o nákladech řízení) rozsudek odvolacího soudu (stejně jako rozsudek soudu prvního stupně) zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Ústavní stížnost žalobkyně proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta.
4. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 150 000 Kč na náhradě nemajetkové újmy v penězích do tří dnů od právní moci rozsudku; ve zbytku nároku, tj. co do částky 850 000 Kč žalobu zamítl (výrok I.). Dále žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 178 588,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok II.). Výrokem III. uložil žalobkyni

povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 50 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného. Výrokem IV. uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 náklady řízení ve výši 74 030,05 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a výrokem V. uložil žalobkyni povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 na náklady řízení ve výši 37 015 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

5. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které není třeba podrobně opakovat. Ve stručnosti lze uvést, že soud prvního stupně poté, co již bylo pravomocně rozhodnuto, že v případě žalobkyně došlo k její diskriminaci z důvodu pohlaví žalovaným a žalobkyně je oprávněna uveřejnit na náklady žalovaného v celostátním deníku omluvu, se znovu zabýval tím, zda žalobkyni vznikl nárok na zadostiučinění v penězích a případně v jaké výši ve smyslu ust. § 7 odst. 4, 5 a 6 zákoníku práce č. 65/1965 Sb. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti konkrétní věci, zejména na značnou míru snížení důstojnosti žalobkyně a její vážnosti na pracovišti (především dehonestujícími výroky generálního ředitele žalovaného Š.), což mělo nepříznivý dopad na její fyzické i psychické zdraví, se morální satisfakce nejeví jako dostačující a žalobkyně má právo i na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Při stanovení její výše přihlédl k tomu, že ponižujícím jednáním ze strany žalovaného byla žalobkyně vystavena v letech 2006 a 2007, poté již nikoliv, neboť začátkem roku 2008 pracovní poměr u žalovaného ukončila. Zároveň vzal v úvahu i skutečnost, že v důsledku jednání žalovaného se u ní projevila xxx a xxx a musela vyhledat pomoc xxx. Naproti tomu k medializaci případu přihlédl jen ve sníženém rozsahu, neboť k medializaci věci přispěla i sama žalobkyně, která ve věci poskytovala obsáhlé rozhovory, čímž posilovala zájem médií o projednávanou věc. Po zohlednění uvedených okolností dospěl soud prvního stupně k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je částka 150 000 Kč, kterou žalobkyni přiznal, a ve zbytku žalobu zamítl.
6. O nákladech řízení mezi účastníky soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. Měl za to, že předmětem řízení byly celkem tři nároky a každý z účastníků měl úspěch pouze částečný, a to žalobkyně ve 2/3, když byla úspěšná ohledně svého nároku na přiznání omluvy a na náhradu nemajetkové újmy v penězích, a žalovaný v 1/3, když měl úspěch ohledně nároku na nahrazení projevu vůle žalovaného s uzavřením pracovní smlouvy. Žalovanému tak uložil zaplatit žalobkyni 2/3 všech účelně vynaložených nákladů v souhrnné výši 178 588,50 Kč a žalobkyni uložil zaplatit žalovanému 1/3 všech účelně vynaložených nákladů v souhrnné výši 50 600 Kč.
7. O nákladech řízení, které vznikly státu, rozhodl soud prvního stupně podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a z celkových nákladů ve výši 111 045,05 Kč uložil žalovanému zaplatit 2/3, tj. částku 74 030,50 Kč a žalobkyni jejich 1/3, tj. částku 37 015 Kč.
8. Proti zamítavé části výroku I. a proti výrokům o nákladech řízení podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, v němž nesouhlasila s výší přiznaného peněžitého zadostiučinění. Podle jejího názoru je nutno posoudit hledisko intenzity, trvání a rozsahu nepříznivých následků. Pokud jde o intenzitu, zdůraznila žalobkyně, že se případu dostalo mimořádné pozornosti a publicity ze strany médií; novinových a časopisových článků, které o případu informovaly, vyšly řádově desítky. Výsledkem svědkyně P. pak bylo prokázáno, že se žalobkyni ze strany žalovaného dostávalo na pracovišti ponižování a urážek, výsledkem svědka M. bylo prokázáno, že generální ředitel žalovaného neměl rád ženy ve vedení, výsledkem svědkyně H. bylo prokázáno, že žalovaný otevíral kancelář žalobkyně a její stůl, což svědčí o šikaně na pracovišti. Rovněž dcera žalobkyně, svědkyně M., potvrdila zhoršení zdravotního stavu žalobkyně v souvislosti s výběrovým řízením. I svědkyně V. a svědek K. potvrdili, že došlo k dehonestaci žalobkyně ze strany žalovaného. Satisfakční funkci rozsudku pak oslabuje časový rozestup mezi diskriminačním jednáním (2005) a nabytím právní

moci rozhodnutí (2018). Pokud jde o dobu trvání, uvedla žalobkyně, že následky jednání žalovaného trvají od r. 2006 dodnes, zveřejněním omluvy v MF Dnes byly napraveny pouze částečně. Rozsah nepříznivých následků se projevil na vztazích na pracovišti, zdraví a rodinných vztazích, jak bylo zjištěno ze svědeckých výpovědí. V řízení bylo prokázáno, že zaměstnanci žalovaného se od žalobkyně „odtahovali“ a že žalovaný žalobkyni záměrně vytvářel těžší pracovní podmínky. Žalobkyně byla pod neustálým nervovým vypětím a v důsledku stresu si přivodila několik onemocnění, mimo jiné i xxx. Po ukončení pracovního poměru u žalovaného měla žalobkyně ztíženou pozici při hledání nového zaměstnání, neboť další zaměstnavatelé se zajímali o její minulost. Žalobkyně měla (s odkazem na stanovisko Veřejného ochránce práv ze 4. 9. 2018) za to, že sankce za diskriminaci v pracovněprávních vztazích mají být účinné, přiměřené a odrazující. Žalovaný je společností s miliardovými obraty, a proto zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč je zcela přiměřené. Pro inspiraci žalobkyně odkázala na pět rozhodnutí Soudního dvora EU, které se týkaly odškodnění majetkové újmy. Žalobkyně shrnula, že peněžitá satisfakce přiznaná soudem prvního stupně je částkou symbolickou, která nemůže pokrýt množství prožitých útrap ani mít odrazující účinek vůči žalovanému, aby napříště taková diskriminační jednání na svém pracovišti neprováděl ani netoleroval. Žalobkyně nesouhlasila ani s výroky o nákladech řízení, o nichž soud prvního stupně rozhodl v rozporu se závazným právním názorem, který odvolací soud vyjádřil ve svém rozsudku č. j. 54 Co 286/2018-737, a podle kterého se jednalo o tři nároky z jednoho titulu, a protože měla žalobkyně úspěch co do základu, měla jí být přiznána plná náhrada nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř. V závislosti na to pak měla být dána žalovanému k úhradě plná náhrada nákladů řízení, které vznikly státu. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně v části výroku I., kterým byla žaloba zamítnuta, tak, že žalovanému uloží zaplatit žalobkyni na náhradu nemajetkové újmy i částku 850 000 Kč a dále aby žalovanému uložil zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 267 882,75 Kč a státu náklady řízení ve výši 111 045,05 Kč.

9. Žalovaný navrhl potvrzení prvostupňového rozsudku v napadených výrocích jako věcně správného. Uvedl, že přestože nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně, že žalobkyně má nárok na peněžitě zadostiučinění, odvolání s ohledem na délku řízení nepodával. Podle jeho názoru žalobkyně nemůže být se svým odvoláním úspěšná předně proto, že netvrdila a neprokázala, že by údajnou diskriminací byla snížena její důstojnost a vážnost a že omluva není dostačující. Spočívá-li totiž diskriminační jednání v nepřijetí žalobkyně na místo finanční ředitelky, je třeba, aby právě tato skutečnost žalobkyni ve značné míře dehonestovala. K tomu by bylo zapotřebí, aby byli ostatní zaměstnanci žalovaného informováni o tom, že žalobkyně nebyla do funkce přijata právě z důvodu jejího pohlaví. K tomu však zjevně nedošlo. Naopak, v článku ze dne 15. 8. 2006, který byl proveden k důkazu dne 30. 8. 2021, plyne, že se k žalobkyni její kolegové chovali stejně jako před výběrovým řízením. Nynější tvrzení žalobkyně je tak třeba považovat za účelové, uvedené s úmyslem získat finanční odškodnění. V řízení byla podle žalovaného prokázána pouze časová, nikoliv příčinná souvislost mezi účastí žalobkyně ve výběrovém řízení a její údajným ponižováním na pracovišti. V řízení pak podle jeho názoru nebylo prokázáno, že by žalobkyně v souvislosti s jednáním žalovaného musela vyhledat pomoc xxx. Naopak soud prvního stupně správně dovodil, že žalobkyně se velkou měrou podílela na medializaci případu. Podle žalovaného soud prvního stupně rozhodl správně i o nákladech řízení. Názor na rozhodnutí o nákladech řízení vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2020 nemůže být závazný, neboť tento rozsudek byl zrušen dovolacím soudem. Žalovaný souhlasil s tím, že se jednalo o tři samostatné nároky, z nichž pouze rozhodnutí o jednom záviselo na úvaze soudu. Nelze proto uzavřít, že by žalobkyně měla ve věci plný úspěch.
10. Odvolací soud napadený rozsudek přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. v rozsahu, v němž byl odvoláním dotčen, tj. v zamítavé části výroku I. a ve všech výrocích o nákladech řízení, včetně

řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné, pokud jde o věc samu.

11. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí věci, z provedených důkazů zjistil odpovídající skutečnosti, věc však, pokud jde o výši peněžitého zadostiučinění, částečně nesprávně právně posoudil.
12. V prvé řadě je třeba uvést, že odvolacímu soudu nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí soudu prvního stupně o tom, zda je základ nároku žalobkyně na peněžité zadostiučinění po právu. Soud prvního stupně v části výroku I. napadeného rozsudku rozhodl o povinnosti žalovaného uhradit žalobkyni finanční odškodnění ve výši 150 000 Kč, což zahrnuje i posouzení oprávněnosti základu tohoto nároku. Žalovaný proti vyhovující části výroku I. odvolání nepodal, v této části tak prvostupňový rozsudek nabyl právní moci a ve smyslu ust. § 159a odst. 1 a 3 o. s. ř. je závazný jak pro účastníky řízení, tak i pro soud.
13. Předmětem odvolacího přezkumu zůstala otázka, zda je peněžité zadostiučinění ve výši 150 000 Kč dostačující, či zda je třeba peněžitou náhradu navýšit.
14. Podle § 7 odst. 5 zákoníku práce č. 65/1965 Sb. pokud byla ve značné míře snížena důstojnost zaměstnance nebo jeho vážnost na pracovišti a nebylo postačující zjednání nápravy podle odstavce 4, má právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Podle § 7 odst. 6 zákoníku práce č. 65/1965 Sb. výši náhrady podle odstavce 5 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo.
15. Ze shora uvedeného (a rovněž z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2020 č. j. 21 Cdo 2770/2019 - 795) plyne, že při stanovení výše peněžitého zadostiučinění, která závisí na posouzení soudu, soud podle ustanovení § 7 odst. 6 zák. práce č. 65/1965 Sb. přihlíží k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo. Pouze tyto okolnosti jsou rozhodné při určení výše peněžitého zadostiučinění.
16. Pokud žalobkyně ve svém odvolání uváděla, že soud měl při posuzování výše zadostiučinění vycházet z intenzity, trvání a rozsahu nepříznivých následků, je třeba tento názor odmítnout. Jak plyne z již několikrát citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2020 č. j. 21 Cdo 2770/2019 - 795, jsou tyto okolnosti podstatné pro zodpovězení otázky, zda je postačující zjednání nápravy podle ustanovení § 7 odst. 4 zák. práce, či zda je třeba zaměstnanci přiznat i zadostiučinění v penězích. Tato otázka, jak shora vysvětleno, je již pravomocně vyřešena a není předmětem odvolacího přezkumu, proto ani odvolacímu soudu již nepřísluší se těmito skutečnostmi zabývat.
17. Pokud jde o závažnost vzniklé újmy, má odvolací soud za to, že újmu žalobkyně lze hodnotit jako poměrně značně závažnou, neboť se promítla jak do pracovního života žalobkyně (ponižující a dehonestující výroky ze strany vedoucího pracovníka žalovaného na adresu žalobkyně, rezervovaný vztah některých kolegů k žalobkyni, šikana ze strany žalovaného, což bylo prokázáno výpovědí žalobkyně, výpovědí svědkyně P., svědkyně H. a svědka K.), tak i do zhoršení jejího zdravotního stavu, jak v oblasti fyzické, tak i psychické (což bylo prokázáno jak účastnickou výpovědí žalobkyně, tak i výpovědí svědkyně M.). V této souvislosti odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně v tom, že medializace dané věci není další okolností, která by závažnost újmy zvyšovala, a to z důvodů, které v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl soud prvního stupně.
18. K okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo, odvolací soud uvádí, že se jednalo o výběrové řízení na vysokou funkci ve velké společnosti a že se jednalo o diskriminaci z důvodu

pohlaví, což samo o sobě představuje okolnost hodnou zvláštního zřetele při určování způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění (viz rozhodnutí Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2020 č. j. 21 Cdo 2770/2019 – 795).

19. Po zhodnocení výše uvedených relevantních kritérií dospívá odvolací soud k závěru, že částka, kterou soud prvního stupně žalobkyni na peněžitém zadostiučinění přiznal, není dostačující, když neodpovídá ani shora uvedené závažnosti vzniklé újmy, ani okolnostem, za nichž k porušení povinnosti ze strany žalovaného došlo. Zároveň měl odvolací soud na paměti, že smyslem náhrady nemajetkové újmy v penězích podle ustanovení § 7 odst. 5 zák. práce č. 65/1965 Sb. je zmírnění následků vzniklé nemajetkové újmy. Toto peněžité zadostiučinění tedy plní především satisfakční funkci (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2020 č. j. 21 Cdo 2770/2019 – 795). Odvolací soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je částka 300 000 Kč, která není pouze částkou symbolickou, ale je schopna žalobkyni (spolu se zveřejněnou omluvou) vzniklou nemajetkovou újmu reparovat. Žalobkyni byla soudem prvního stupně pravomocně přiznána částka 150 000 Kč, proto odvolací soud odškodnění navýšil o dalších 150 000 Kč. K rozhodnutím Soudního dvora EU, na které žalobkyně odkazovala, odvolací soud nepřihlédl, neboť tato rozhodnutí se dle tvrzení žalobkyně netýkala odškodnění nemajetkové újmy, ale odškodnění majetkové újmy, což je právní nárok zcela odlišný.
20. S ohledem na shora uvedené odvolací soud napadený rozsudek v zamítavé části výroku o věci samé ohledně částky 150 000 Kč změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobkyni k částce přiznané soudem prvního stupně přiznal ještě tuto částku; jinak, tj. co do částky 700 000 Kč jej v této části výroku I. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Jak již bylo shora zmíněno, ve vyhovující části výroku I. o věci samé nebyl prvostupňový rozsudek odvoláním dotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
21. Vzhledem ke změně prvostupňového rozsudku musel odvolací soud znovu rozhodnout podle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy všech stupňů, a to jak o nákladech řízení mezi účastníky navzájem, tak i o nákladech řízení státu.
22. Pokud jde o náklady účastníků vzniklé v průběhu dosavadního řízení, mě odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně (i na rozdíl od názoru odvolacího soudu vyjádřeného ve zrušeném rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018 č. j. 54 Co 286/2018-737, kterým není vázán) za to, že se žalobkyně v řízení domáhala dvou nároků, a to jednak odstranění následků diskriminace (požadavek na nahrazení projevu vůle žalovaného s uzavřením pracovní smlouvy se žalobkyní) a dále přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu (ve formě omluvy a dále ve formě peněžitého zadostiučinění). S tímto svým názorem odvolací soud účastníky při odvolacím jednání konaném dne 21. 4. 2022 seznámil. Každý z účastníků byl úspěšný ohledně jednoho nároku (žalobkyně ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy a žalovaný ohledně nároku na odstranění následků diskriminace), proto podle § 142 odst. 2 o. s. ř. žádný z účastníků nemá právo na náhradu všech dosud vzniklých nákladů řízení. Předmětem tohoto odvolacího řízení je již pouze nárok na peněžité zadostiučinění, tedy nárok, jehož výše záležela na úvaze soudu, proto má žalobkyně, která byla v základu svého nároku úspěšná, podle § 142 odst. 3 o. s. ř. právo na plnou náhradu všech v odvolacím řízení účelně vynaložených nákladů, které sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby (sepis odvolání, účast u odvolacího jednání) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., dvou náhradách hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. a v náhradě za daň z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobkyni, tak činí částku 8 228 Kč a žalovaný je povinen ji v souladu s ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. uhradit k rukám právního zástupce žalobkyně.
23. O nákladech řízení, které před soudem prvního stupně vznikly státu, rozhodl odvolací soud podle

§ 148 o. s. ř. S ohledem na to, že úspěch obou účastníků byl v řízení poloviční, uložil každému z účastníků uhradit státu (na účet soudu prvního stupně) polovinu nákladů, které stát před soudem prvního stupně platil, tj. každému částku 55 522,50 Kč (po zaokrouhlení částky 55 522,525 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud České republiky na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 21. dubna 2022

Mgr. Nad'a Pínová v.r.
předsedkyně senátu